

SLOVENSKÁ
FILHARMÓNIA

KOMORNÁ
HUDBA

— KH —

28. 04. 2026 | utorok | KH4
Malá sála SF | 19.00

77. KONCERTNÁ SEZÓNA

VÁCLAV PETR *violončelo*
DAVID MAREČEK *klavír*

Igor Stravinskij (1882 – 1971)

Talianska suita

18'

Introduzione

Serenata

Tarantella

Gavotta

Scherzino

Minuetto e Finale

Josef Suk (1874 – 1935)

Balada a Serenáda, op. 3

12'

Antonín Dvořák (1841 – 1904)

Rondo, op. 94

8'

Leoš Janáček (1854 – 1928)

Pohádka pre violončelo a klavír

12'

Con moto

Con moto

Allegro

Antonín Dvořák

Klid lesa, op. 68/5

5'

Robert Schumann (1810 – 1856)

Päť skladieb v ľudovom tóne, op. 102

17'

Mit Humor Vanitas vanitatum

Langsam

Nicht schnell, mit viel Ton zu spielen

Nicht zu rasch

Stark und markiert

Na svojej ceste na výslunie vďačí **Igor Stravinskij** v nemalej miere aj spolupráci s legendárnym baletným impresáriom a mecenášom, Sergejom Ďagilevom. Ten mal vynikajúci zmysel pre objavovanie nových talentov. V rámci svojho pôsobenia na začiatku 20. storočia v kultúrnom centre Európy – Paríži, angažoval na napísanie hudby k baletom pre svoj súbor *Ballets Russes* viacerých popredných skladateľov, napríklad aj Mauricea Ravela, Erika Satieho, Manuela de Fallu, Sergeja Prokofieva či Francisa Poulenca. Medzi rokmi 1910 – 1913 vznikli zo spolupráce s Ďagilevom viaceré zo Stravinského vôbec najobľúbenejších a najhrávanejších diel – balety *Vták ohnivák*, *Petruška* a *Svätenie jari*. Na dlhšie obdobie (20 rokov) sa Igor Stravinskij v Paríži usadil až po svojom švajčiarskom exile, kam odišiel počas 2. svetovej vojny žiť do malebného mestečka Morges, ležiaceho na brehu Ženevského jazera.

Jeho návrat na parížsku scénu sa odohral 15. mája 1920, kedy bola v Parížskej opere uvedená premiéra jeho nového baletu *Pulcinella*. Toto dielo zároveň predstavuje aj jeden zo skladateľových míľnikov, kedy sa v rámci svojho kompozičného vývoja rozhodol po predchádzajúcom tzv. ruskom období kráčať po nových cestách neoklasizmu. Hudbu k baletu si u Stravinského objednal Ďagilev po tom, čo zaznamenal úspech baletu *Le donne de buon umore* (*Veselé dámy*), ktorého hudbu zložil taliansky skladateľ Vincenzo Tommasini na motívy sonát Domenica Scarlattiho. Ďagilev od Stravinského požadoval hudbu k baletu na námet pochádzajúci zo staršej zbierky, obsahujúcej rôzne lúboštné dobrodružstvá Pulcinellu – postavy známej z *Commedia dell'arte*. Stravinského hudba mala vychádzať z diela známeho talianskeho skladateľa – predstaviteľa neapolskej školy, Giovanniho Battistu Pergolesiho (1710 – 1736). Za týmto účelom poskytol Ďagilev Stravinskému aj početné notové materiály Pergolesiho často nedokončených rukopisov, ktoré Ďagilev ponachádzal v rámci svojich ciest po Taliansku, ako aj v londýnskych knižniciach.

Napriek Stravinského prvotným obavám skladateľ svoje rozhodnutie spolupracovať s Ďagilevom na tomto ambicióznom projekte neskôr zhodnotil: *„Táto myšlienka ma neobyčajne priťahovala. Pergolesiho neapolská hudba ma už dávno očarila svojím ľudovým charakterom a španielskou exotikou. Vidina práce s Picassom, ktorý mal byť autorom dekorácií a kostýmov, a ktorého umenie som si nekonečne cenil, spomienka na naše prechádzky a na mnohé naše dojmy z Neapola, ozajstný pôžitok z Miasinovej choreografie Veselých dám, to všetko napokon zvíťazilo nad mojim váhaním prijať chýlostivú úlohu, vdýchnuť nový život roztrúseným úryvkom a vytvoriť celok zo samostatných skladieb hudobníka, ku ktorému som vždy pociťoval zvláštnu náklonnosť a sympatiu.“*

V období práce na hudbe k baletu *Pulcinella* Stravinskij veril, že narába s pôvodnou hudbou Pergolesiho, neskôr sa však zisti-

lo, že viaceré skladby pochádzali z pera iných, menej známych talianskych skladateľov. Z elegantných barokových hudobných úryvkov, ktoré Stravinskij obohatil o iskrivé disonancie, rytmicko-metrické zmeny a väčšiu dynamickú intenzitu, vytvoril vtipno-ironickú hudbu zodpovedajúcu tendenciám moderného hudobného jazyka. A hoci bolo takéto narábanie s „hudobnými výpožičkami“ v tom čase chápané dosť kontroverzne, zožala inscenácia nového baletu *Pulcinella* veľký úspech. Stravinskij neskôr vytvoril z vybraných častí svojej baletnej hudby niekoľko samostatných inštrumentálnych skladieb. Jednou z nich je aj päťčasťová **Suite italienne** (*Talianska suita*) pre violončelo a klavír (1932 – 1933), na ktorej spolupracoval s fenomenálnym violončelistom Gregorom Piatigorským.

Český skladateľ, huslista a pedagóg, **Josef Suk**, patril k vedúcim osobnostiam českej hudobnej moderny. Ako koncertný umelec sa preslávil vďaka účinkovaniu v Českom kvartete (druhý huslista a jeden zo zakladajúcich členov), ktoré ako prvý stály český komorný súbor dosiahlo svetovej úrovne. Husle a kompozíciu študoval na Pražskom konzervatóriu. Keď tam v januári 1891 prijal post profesora skladby Antonín Dvořák, Suk prestúpil do jeho majstorskej triedy, kde nasledujúci rok svoje štúdium aj úspešne absolvoval (Dvořák následne na jeseň 1892 odchádza do USA). Suk patril k Dvořákovým obľúbencom, dokonca ho pozýval aj na svoje letné sídlo vo Vysokej u Příbramě. Okrem iného tam mal za úlohu vypracovávať klavírne výťahy Dvořákových diel. V tomto idylicky krásnom prostredí sa však stretával aj s Dvořákovou najstaršou dcérou Otíliou, s ktorou sa o niekoľko rokov neskôr zosobášil (17. novembra 1898, v deň 25. výročia svadby Antonína Dvořáka s Annou Čermákovou). V roku 1890, teda krátko pred vstupom do Dvořákovskej majstorskej triedy, napísal Suk niekoľko komorných diel v molových tóninách (prevažne v d mol a c mol). Patrí medzi nich aj **Balada d mol pre violončelo a klavír**. Po prvýkrát zaznela 15. januára 1891 na koncerte študentov skladby Pražského konzervatória v podaní samotného autora za klavírom a violončelistu Otta Bergera, budúceho člena Českého kvarteta. Jednalo sa zároveň o jednu zo skladieb, ktorou sa mladý Suk predstavil svojmu nastupujúcemu profesorovi kompozície, Dvořákovi. V nasledujúcom období Suk ešte pokračoval v tvorbe baladických diel v molových tóninách, a tak pred prázdninami v roku 1892, mu Dvořák – už ako čerstvému absolventovi kompozície – odporučil: „*Suku, teď je léto – tak udělejte něco radostného, aby to nebyly stále ty velkoleposti do moll*“. Suk následne skomponoval jednu zo svojich najhrávavejších skladieb vôbec – *Serenádu Es dur, op. 6*. V roku 1896 vytvoril pre violončelo a klavír ďalšiu skladbu podobného rozsahu – **Serenádu A dur**, ktorá bola onedlho vydaná v Berlíne u Simrocka spolu s revídovanou verziou *Balady d mol* pod spoločným opusovým čís-

lom 3. Dnešný deň je presne dňom výročia, kedy sa uskutočnila premiéra Sukovej *Serenády A dur* – 28. apríla 1898 v pražskom Konvikte v podaní jej autora a violončelistu Rudolfa Pavlatu. Obidve skladby opusu 3 zazneli po prvýkrát spolu v novembri rovnakého roku v pražskom Rudolfine na „Koncerte mladej hudobnej generácie“ a patria k pôvabným ukážkam Sukovho povestného lyrizmu.

Rok 1891 bol pre **Antonína Dvořáka** významným z viacerých dôvodov. V januári začína svoje pôsobenie ako profesor kompozície na Pražskom konzervatóriu. V júni vycestoval po siedmykrát do Anglicka, kde mu bol udelený čestný doktorát Univerzity v Cambridge. Len krátko predtým dostal pozvanie od prezidentky prestížneho Národného hudobného konzervatória v New Yorku, Jeanette Thurberovej, aby sa stal novým riaditeľom tejto inštitúcie (funkciu začal vykonávať na jeseň roku 1892). Okrem niekoľkých koncertných predohier (*V prírode*, op. 91, *Karneval*, op. 92, *Othello*, op. 93) komponuje Dvořák v tomto roku aj ***Rondo g mol pre violončelo a klavír*, op. 94**, ktoré bolo priamo určené na nadchádzajúce koncertné turné, ktorým sa skladateľ lúčil so svojou domovinou pred odchodom do zahraničia. Dvořák spolu so svojimi priateľmi – huslistom Ferdinandom Lachnerom a violončelistom Hanušom Wihanom – podnikol v prvej polovici roku 1892 štyri desiatky koncertov po českých a moravských mestách. V rámci nich zazneli okrem *Ronda g mol* a niekoľkých už skôr skomponovaných Dvořákových diel upravených pre violončelo a klavír, aj jeho klavírne triá. O dva roky neskôr Dvořák svoje *Rondo g mol* prepísal aj do verzie pre violončelo a malý orchester (2 hoboje, 2 fagoty, tympany, sláčiková sekcia). V skladbe autor vyjadruje tiesnivé pocity smútku a obáv z nadchádzajúceho odchodu do cudzej krajiny, ktoré však striedajú prívaly životnej energie a vitality.

Odhliadnuc od skicovitého *Presta* je jediným príspevkom **Leoša Janáčka** do repertoáru pre violončelo a klavír jeho dielo s poetickým názvom ***Pohádka***. Po prvý raz zaznela v rámci pravidelných komorných koncertov, ktoré na brnianskej Varhanickej škole (neskôr transformovanej na štátne Konzervatórium) začal Janáček organizovať od roku 1908. Koncerty sa striedavo nazývali „sonátové hodiny“, alebo „symfonické koncerty“, keď sa na škole začalo vyučovať už viac druhov nástrojov a podujatia sa z priestorov školy presunuli do siene v neďalekom parku Lužánky. Na koncertoch zvykol mávať Janáček hovorené slovo k uvádzaným dielam. Účinkujúcimi boli prevažne pedagógovia, a bolo tomu tak aj v prípade premiéry Janáčkovskej *Pohádky*, ktorú v jej trojčastovej podobe interpretovali violončelista Rudolf Pavlata a klaviristka Ludmila Prokopová dňa 13. marca 1910 v rámci VI. sonátovej hodiny. Skladba je skomponovaná na námet epickej básne V. A. Žukov-

ského – *Rozprávka o cárovi Berendejovi* (1832). Na jednom liste papiera sa dochoval aj program k skladbe napísaný Janáčkovou vlastnou rukou: „*Kedysi žil kráľ Berendej, ktorý mal bradu až po kolená. Už po tri roky bol ženatý a žil so svojou manželkou v úplnej zhode; ale stále im Boh nedával deti, čo kráľa zarmucovalo velice. Tu kráľ uznal potrebu, aby prezrel kráľovstvo, i rozlúčil sa so svojou kráľovnou a osem mesiacov bol na cestách*“. O dva roky neskôr bola Janáčkova *Pohádka* uvedená v novej verzii so štyrmi časťami na koncerte Akademického klubu vo Vyškove. V programe boli uvedené aj upresnenia námetových východísk jednotlivých častí: prvá časť má popisovať cárov pokoj s tieňom smútku a neukojenej túžby po rodine, druhá jeho pochybnosť a nádej, tretia je o odjazde cára na cesty, avšak medzitým sa mu narodilo vytúžené dieťa a vracajúc sa rozoznáva, že jeho dieťa je najdrahší poklad, ktorý žiaľ slúbil zloduchovi, štvrtá časť je uspávkou a vyjadrením zdesenia nad sľubom.

Definitívnu – opäť trojčastovú podobu dostalo dielo až v roku 1923, kedy ho Janáček pripravoval na vydanie v Hudobnej matici Umeleckej Besedy v Prahe. Program už nebol uvedený žiaden, zostal len názov evokujúci atmosféru rozprávania. Janáček sám zvykol už potom dielo nazývať len ako violončelová sonáta. *Pohádka*, podobne ako aj ďalšie Janáčkovy diela zo začiatku 20. storočia (*Šumařovo dítě*, *Po zarostlém chodníčku*, klavírne trio neskôr prepracované na sláčikové kvarteto s podtitulom „z podnetu L. N. Tolstého Kreutzerovej sonáty“), nesie autobiografické črty. Podľa Johna Tyrrella je možné v tejto nanajvýš emotívnej skladbe vidieť „*skľučujúcu paralelu medzi cárom z Rozprávky, ktorý odchádza do sveta bojovať v bitkách, aby sa vrátil obťažovaný prísahou, ktorá ho zaväzuje zabiť svojho synka – a Janáčkom, ktorý vyráža dobyť svojimi operami Prahu a stále si so sebou nesie spomienky na svoje dve mŕtve deti*“.

Podobne ako Dvořákovu *Rondo g mol pre violončelo a klavír*, op. 94 súvisí aj vznik jeho ďalšej skladby pre toto obsadenie – **Klid**, op. 68 č. 5 (často sa uvádza aj po názvom *Klid lesa*) so skladateľovým rozlúčkovým koncertným turné pred jeho odchodom do USA. Ide o prepracovanie jednej časti z pôvodného cyklu šiestich charakteristických skladieb pre štvorročný klavír *Ze Šumavy*, op. 68, ktorý **Antonín Dvořák** komponoval v rokoch 1883 – 1884 na podnet svojho nakladateľa Simrocka. Skladateľ sa rozhodol, že cyklus bude poetickým hudobným obrazom výjavov a scenérií z jeho obľúbenej Šumavy, kam rád jazdieval v spoločnosti svojich priateľov, vrátane Leoša Janáčka. Jednotlivé názvy častí koncipoval v spolupráci so svojou libretistkou Máriou Červinkovou-Riegrovou. Neodkazujú na žiadny konkrétny dej, majú len podnietiť predstavu sugestívnej atmosféry šumavského kraja: *Na přástkách*, *U Černého jezera*, *Noc filipojarkubská*, *Na čekání*, *Klid*, *Z bouřlivých dob*.

Piata časť cyklu *Klid* patrí k najpôsobivejším. Vo verzii prepracovanej pre violončelo a klavír počas vianočných sviatkov roku 1891 zaznela na koncerte už 3. januára 1892 v Rakovníku v podaní jej autora a Hanuša Wihana. Podobne ako *Rondo, op. 94*, inštrumentoval Dvořák o dva roky neskôr aj svoj *Klid, op. 68* č. 5 pre sólové violončelo a malý orchester (1 flauta, 2 klarinety, 2 fagoty, 1 lesný roh, sláčiková sekcia).

Jeden z najobľúbenejších nemeckých skladateľov raného romantizmu, **Robert Schumann**, spočiatku plánoval kariéru klavírneho virtuóza, čo by sa mu určite pod starostlivým pedagogickým vedením prísneho Friedricha Wiecka – otca jeho budúcej manželky Clary – podarilo, nebyť zranenia prstu na pravej ruke, ktoré si spôsobil presilením pri cvičení na klavíri. To napokon Schumannove ciele zhatilo. Na základe jeho zápisov v denníku vieme, že k definitívnemu sebauvedomeniu, že sa s kariérou sólového klaviristu bude musieť rozlúčiť, došlo v roku 1832. V tom čase takisto načrtol možnosť, že by sa chcel vrátiť k hre na violončele, na ktoré sa učil hrať už v detstve, nakoľko pritom nepotrebuje prstovú techniku pravej ruky tak ako pri hre na klavíri. Hoci nie je známe, že by sa Schumann v dospelosti napokon skutočne začal hre na violončele opäť systematicky venovať, jeho náklonnosť k tomuto nástroju, k jeho melancholickému zvuku korešpondujúcu so skladateľovým naturelom, nakoniec vyústila do vytvorenia jedného z najpodmanivejších a najobľúbenejších violončelových koncertov vôbec – Schumannovho *Koncertu pre violončelo a orchester a mol, op. 129*.

Okrem tejto skladby sa ako jeho jediné originálne dielo s úlohou sólového violončela zachoval cyklus ***Piatich skladieb v ľudovom tóne, op. 102*** z roku 1849 (napríklad jeho cyklus *Fantasiestücke, op. 73*, ktorý sa zvykne interpretovať v obsadení violončelo a klavír, bol pôvodne napísaný pre klarinet). Clara ako neúnavná podporovateľka kompozičných snáh svoj manžela a častá klavírna interpretka jeho diel, sa na margo Robertovho nového opusu nadšene vyjadrila: „*Tieto skladby sú v ľudovom štýle a majú takú sviežosť a originalitu, že som z nich bola celkom unesená*“. Renomovaný časopis, mimochodom založený v roku 1834 Robertom Schumannom a Friedrichom Wieckom, *Neue Zeitschrift für Musik* uviedol: „*Tieto skladby vyžadujú viac než virtuóza skôr skúseného hráča, ktorý dokáže na svojom nástroji rozprávať tónom a zmyslom*“.

Jana Majerová

VÁCLAV PETR

Semifinalista medzinárodnej violončelovej súťaže Grand Prix Emanuel Feuermann a víťaz 70. ročníka prestížnej súťaže Pražská jar. V októbri roku 2013 vyhral Václav Petr konkurz na post koncertného majstra violončiel v Českej filharmónii. Vo veku 24 rokov sa tak stal jedným z najmladších koncertných majstrov v histórii orchestra.

Ako sólista vystúpil s významnými orchestrami ako Česká filharmónia, Symfonický orchester Českého rozhlasu, PKF – Prague Philharmonia, Pražský komorný orchester, Plzenská filharmónia, Janáčkova filharmónia Ostrava, Štátna filharmónia Košice, Baden-Baden Philharmonie, Slovenský komorný orchester a ďalšie. V roku 2024 v rámci festivalu Dvořákova Praha zahral vo svetovej premiére koncert pre violončelo Petra Wajsa s Českou filharmóniou (I. Metzmacher). V roku 2022 spolu s Českou filharmóniou pod taktovkou Jakuba Hrůšu ako sólista predniesol Dvořákov Koncert pre violončelo na festivale Smetanova Litomyšl. Ten istý koncert uviedol aj na otváracom koncerte Dvořákovej Prahy (2020) spolu s Českou filharmóniou (S. Byčkov).

Venuje sa aj komornej hre, od roku 2009 je členom Josef Suk Piano Quartet, s ktorým získal prvú cenu v súťaži komorných súborov v talianskom Val Tidone, rovnako tak v súťaži komorných súborov Salieri – Zinetti a v jednej z najprestížnejších súťaží pre komorné súbory s klavírom Premio Trio di Trieste. Od roku 2020 je členom komorného súboru The Trio spolu s husľovým virtuózom Jiřím Vodičkom a medzinárodne uznávaným klaviristom Martinom Kasíkom.

Základy hry na violončelo získal na Gymnázium Jana Nerudy v Prahe (M. Škampa), pokračoval na Hudobnej akadémii múzických umení (D. Veis, M. Kaňka). Svoju hru zdokonaľoval aj na Universität der Künste v Berlíne (W. Boettcher). Zúčastňoval sa tiež medzinárodných majstrovských kurzov v Kronbergu, Hamburgu a Vaduze či Európskej hudobnej akadémii v Bonne. V rámci The International Holland Music Sessions bol vybraný do triedy Marie Kliegel. V roku 2015 absolvoval majstrovské kurzy Carl Flesch Academy v Baden-Badene sólovým vystúpením s Baden-Baden Philharmonie.

DAVID MAREČEK

Vyhľadávaný sólový a komorný hráč, pravidelne vystupuje v Európe, USA a Ázii. Sólovo vystúpil s Filharmóniou Brno, Moravskou filharmóniou Olomouc a Severočeskou filharmóniou Teplice, spolupracoval s dirigentom Jakubom Hrůšom (Beethovenov Trojkonzert) či s violončelistom Gautierom Capuçonom.

Mareček, empatický komorný hráč, pravidelne vystupuje s najvýznamnejšími českými sólistami, akými sú huslisti Jiří Vodička a Jan Mráček, violončelistky Michaela Fukačová a Václav Petr či spevákom Janom Martiníkom. Medzinárodné uznanie získal za interpretáciu Dvořákovho Klavírneho kvinteta (The Strad), a to s Dover Quartet, Jerusalem Quartet a Zemlinského kvartetom. S rovnakým programom vystúpil tiež s poprednými hráčmi Českej filharmónie na koncertoch v Tokiu a Pekingu.

V rámci osláv 100. výročia vzniku Československa v roku 2018 vystúpil s violončelistkou Alisou Weilerstein v živom vysielaní BBC Radio 3 v Londýne a v Bohemian National Hall v New Yorku. V roku 2021 nahral s Alisou Weilerstein v Rudolfině recitál pre Českú televíziu. S basistom Janom Martiníkom, sólistom Štátnej opery v Berlíne, nakrútil pre spoločnosť Supraphon CD Winterreise (Zimná cesta) od Franza Schuberta. Album získal okrem iného päťhviezdičkovú recenziu prestížneho hudobného časopisu Diapason (2018).

David Mareček je absolventom Konzervatória v Brne v odbore klavír a dirigovanie (I. Stanovská, E. Holíš), v štúdiu klavíra pokračoval na Janáčkovej akadémii múzických umení (I. Janíčková, J. Smýkal). Zúčastňoval sa majstrovských kurzov významných klaviristov a pedagógov, akými sú Karl-Heinz Kämmerling, Dominique Weber a Peter Lang. V roku 1998 získal stipendium Nadácie Český hudobný fond a o dva roky neskôr s huslistom Jiřím Němečkom získal 2. cenu na medzinárodnej súťaži O cenu Leoša Janáčka.

V rokoch 2003–2015 vyučoval sólový klavír na Konzervatóriu v Brne, v roku 2007 sa stal riaditeľom Filharmónie Brno, od februára 2011 pôsobí ako generálny riaditeľ Českej filharmónie.

BUDÚCI PROGRAM

05. 05. | ut | K5

Malá sála SF, 19.00

JAN BARTOŠ *klavír*

Ludwig van Beethoven

Sedem bagatel, op. 33

Šesť bagatel, op. 126

Sonáta pre klavír č. 32 c mol, op. 111

07. 05. | št | A7 _ 08. 05. | pia | B7

Koncertná sieň SF, 19.00

SLOVENSKÁ FILHARMÓNIA

SLOVENSKÝ FILHARMONICKÝ ZBOR (MUŽSKÁ ČASŤ)

TOMÁŠ NETOPIĽ *dirigent* | **PETRA TORKOŠOVÁ**

zbornajsterka | **JAN BARTOŠ** *klavír* | **JOZEF BENCI** *bas*

Wolfgang Amadeus Mozart Koncert pre klavír a orchester
č. 27 B dur, KV 595

Dmitrij Šostakovič Symfónia č. 13 b mol Babij Jar, op. 113

12. 05. | ut | KH5

Malá sála SF, 19.00

VARGA QUARTETT WIEN

Wolfgang Amadeus Mozart Sláčikové kvarteto č. 15 d mol,
KV 421

Jaroslav Konečný Sláčikové kvarteto (premiéra)

Piotr Il'jič Čajkovskij Sláčikové kvarteto č. 3 es mol, op. 30

24. 05. | ne | SKO7

Koncertná sieň SF, 16.00

SLOVENSKÝ KOMORNÝ ORCHESTER

EWALD DANIEL *umelecký vedúci, husle* | **DALIBOR KARVAY**
husle

Karl Jenkins Palladio, concerto grosso pre sláčikový orchester

Wolfgang Amadeus Mozart Koncert pre husle a orchester
č. 3 G dur, KV 216

Concertone C dur pre dvoje huslí a orchester, KV 190

Peter Warlock Capriol Suite

26. 05. | ut | P2

Malá sála SF, 19.00

JIŘÍ RAJNIŠ *barytón* | **RÓBERT PECHANEC** *klavír*

Erich Wolfgang Korngold 12 piesní *So Gott und Papa will*,
op. 5 (výber)

Die Geniale, op. posth

My mistress' Eyes, op. 38 |5

Gustav Mahler Päť piesní podľa básní Friedricha Rückerta
(výber)

Chlapcov zázračný roh (výber)

Jevgenij Iršai *Die Niemandslieder*

Jiří Rajniš patrí medzi popredných českých barytonistov mladšej generácie. Má za sebou vokálne štúdium v USA, presadil sa na známych európskych operných scénach a úspešne hosťoval aj v milánskej La Scale. Spolu s **Róbertom Pechancom**, prednesie výber z rakúskeho piesňového repertoáru, ktorý doplní vokálny cyklus slovenského autora na nemecký text. Brnianský rodák **Erich Wolfgang Korngold**, autor slávnych filmových hudieb pre Hollywood, skomponoval svoj piesňový cyklus *So Gott and Papa will* (Tak chce Boh a ocko) na texty básnika Josefa von Eichendorffa ako 14-ročný. Oveľa známejšie sú oba piesňové cykly **Gustava Mahlera**. *Päť piesní podľa básní Friedricha Rückerta* vzniklo v rokoch 1901/1902 (Mahler použil Rückertove texty aj vo svojich symfóniách). *Chlapcov zázračný roh* je monumentálna zbierka nemeckých ľudových básní a piesní, ktorú zredigovali Clemens Brentano a Achim von Arnim. Gustav Mahler zo zbierky zhudobnil 24 textov. Cyklus *Die Niemandslieder* (*Piesne nikoho*) z pera slovenského autora **Jevgenija Iršaia** vznikol v roku 1998 na poéziu významného nemeckého básnika Paula Celana.

Slovenská filharmónia, Medená 3, 816 01 Bratislava, SR

Pokladnica Slovenskej filharmónie

Reduta, Nám. Eugena Suchoňa 1, Bratislava
otvorená v pracovných dňoch po – pia 12.00 – 18.00
a hodinu pred koncertom v mieste jeho konania
Zmena programu a interpretov vyhradená.

Rezervácie

+421 2 20 47 52 33, +421 2 20 47 52 93
vstupenky@filharmonia.sk
online predaj a rezervácie vstupeniek
www.filharmonia.sk
Predaj vstupeniek na vybrané koncerty aj v sieti Ticketportal

Slovenská filharmónia vyhotovuje obrazové snímky
a zvukové a zvukovo-obrazové záznamy z koncertov
a je oprávnená ich použiť primeraným spôsobom
na umelecké účely.

**NÁRODNÁ
BANKA
SLOVENSKA**
EUROSISTÉM

HRDÝ PARTNER SF

AUTO | *Prestige*
bigmedia
PREMIUM OUTDOOR

● RÁDIO
● DEVÍN

• **tasr** •

|| • **Hudobný
život**

OPERA
SLOVAKIA

Klasika
Plus.cz

□ P E R A +

S I T A

Forbes

viva rádio

SME

tyždenník
slovenka

FinReport

CITYLIFE
ČO SA DEJE
V BRATISLAVE A OKOLÍ

THE
SLOVAK SPECTATOR

SLOVAKIA | ONLINE

Slovenská filharmónia je štátna príspevková
organizácia Ministerstva kultúry SR

MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Stretneme sa na koncerte